

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **A. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, č.j. OAM-68/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, č. j. OAM-68/LE-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, č.j. OAM-68/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 12. 8. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť nesprávně usoudil, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce přicestoval

do ČR s platným cestovním dokladem a s platným schengenským vízem typu C. Protože nebyl schopen zdůvodnit účel a podmínky předpokládaného pobytu na území, bylo mu vízum zneplatněno a odepřen vstup na území. Následně žalobce požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Žalobce se ale domnívá, že tyto skutečnosti sami o sobě neodůvodňují závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 a zdůrazňuje, že na území ČR nevstoupil nelegálně a ani vůči němu nebylo zahájeno správní vyhoštění. Dále žalobce namítá, že žalovaný rozhodl o uložení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC, aniž by tento závěr odůvodnil. Také žalovanému vytýká, že ve vztahu k této povinnosti nezvažil alternativy. Žalobce rovněž namítá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité zdůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Správní orgán zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce konečně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně odkazuje na spisový materiál o správním vyhoštění žalobce, přestože řízení ve věci správního vyhoštění žalobce nebylo zahájeno. V tomto ohledu považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkazuje plně na správní spis a žalobou napadené rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že žalobce opakovaně nerespektoval svou povinnost vycestovat z území České republiky, čímž porušoval jak právní řád ČR, tak i přímo aplikovatelné právo Evropské unie, a jeho chování tak představuje zřejmé nebezpečí pro veřejný pořádek ČR a ohrožuje základní zájem společnosti, jímž je zájem na dodržování zákonů a respektování podmínek pobytu cizinců na území ČR. V tomto bodě žalovaný odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

K žalobní námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí je žalovaný toho názoru, že napadené rozhodnutí je zdůvodněno řádně a je podloženo dostatečnými argumenty, přičemž ze žaloby není zřejmé, jaké konkrétní nedostatky v něm žalobce shledává. K napadenému převzetí důkazního materiálu závěrů Policie ČR žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42. K námitce žalobce, že je sankcionován za žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvádí, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je vedeno samostatně, bez ohledu na zajištění žalobce a rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. K délce stanovené doby setrvání v ZZC žalovaný uvádí, že tato je plně zákonně konformní a vychází ze lhůty zakotvené v ustanovení § 46 a odst. 1 zákona o azylu. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR letecky dne 12. 2. 2014. V tranzitní hale byl podroben pobytové kontrole, při níž se prokázal cestovním dokladem, v němž měl schengenské vízum typu C s dobou platnosti od 5. 2. 2014 do 1. 3. 2014 s délkou

pobytu na 10 dní pro jeden vstup udělené velvyslanectvím ČR v Mongolsku. Protože nezdůvodnil účel a podmínky předpokládaného pobytu na území smluvních států v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 (Shengenský hraniční kodex) a nesplnil tak podmínky pro vstup na území smluvních států, byl mu Policií ČR odepřen vstup na území ČR a shengenské vízum bylo zneplatněno. Následně měl žalobce dne 17. 2. 2014 odcestovat do Istanbulu, což neučinil.

Ze správního spisu (a též spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 3/2014, kterou si soud připojil) dále plyne, že dne 20. 2. 2014 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014 zamítl jako zjevně nedůvodnou. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 3. 2014. Žalobě, kterou žalobce toto rozhodnutí žalovaného napadl, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2014 nepřiznal odkladný účinek. Toto řízení je u Krajského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 47 Az 3/2014 a není dosud skončeno. Dne 11. 4. 2014 podal žalobce další (v pořadí druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný krom shora uvedených skutečností přihlédl též k tomu, že žalobce po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany neučinil žádné kroky vedoucí k vycestování z území ČR a nevyužil ani program dobrovolného návratu do země původu. Do protokolu ze dne 3. 4. 2014 také uvedl, že do Mongolska se vrátit nechce a má v úmyslu opět požádat o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká hned několik momentů. Mimo jiné brojí proti době, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a také tvrdí, že chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky

zajištění. Této námitce musí soud přisvědčit. Byť se zdejší soud v nedávném rozsudku v obdobné věci (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, čj. 44 A 9/2014-16) vyslovil opačně, je mu známa nejnovější judikatura NSS, která na tuto otázku nahlíží jinak. Konkrétně se jedná o rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, který uzavřel, že z jazykového výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní organ má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. NSS se dále zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákon o azylu. Žalovaný proto podle NSS musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. V souzené věci tomu tak bylo, žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení v ZZC až do vycestování, maximálně však do 12. 8. 2014. Tuto část výroku však žádným způsobem neodůvodnil. Proto je rozhodnutí žalovaného v rozsahu stanovení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Dílčí nedostatky soud shledal i ve vztahu k závěru žalovaného o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný například v této souvislosti uvádí, že žalobce veřejný pořádek již narušil svým nelegálním pobytem na území ČR, avšak z předchozí rekapitulace skutkových zjištění, ze kterých žalovaný vycházel, není patrné, které období žalovaný považuje na období nelegálního pobytu. Nutno tedy konstatovat, že i v tomto ohledu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovanému musí soud vytknout také to, že se nezabýval okolnostmi žalobcova předchozího života a pobytu v jiných zemích EU, o nichž přitom má z vedených řízení o udělení mezinárodní ochrany (z žádostí a pohovorů) dostatek informací. Uvedení i těchto okolností a jejich zhodnocení by podle názoru soudu přispělo přesvědčivosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně z judikatury NSS plyne, že je povinností správního orgánu, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, zabývat se individuálními okolnostmi života cizince. Zjevným pochybením, které je však spíše důsledkem přehlédnutí, je i odkaz na údajné zahájení řízení o správním vyhoštění. Tato skutečnost z předloženého správního spisu neplyne, naopak ze správního spisu plyne, že žalobce byl Policií ČR zajišťován za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České Republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Naopak nedůvodná je námitka, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Krajský soud v Praze v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 12. května 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. 5. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Vlasáková